

DOBOZI ESZTER

Behemót

Gyere, mondták, és ott állt Behemót
mint gép a tarlón. Hány ház, hány világ
elférne benne! S hidegen hagyott
a sok kerék, szíj, a csőrendszerek,

nem vonzott fenn a kormányos helye.
Mint űri gálya, idegen maradt.
Ellenségesen hasította szét
– láttam – az éjszakát a művi fény.

A bűnök házában járva később
ébredtem rá a szagra: hát ez volt!
Gépszír s -olaj szaga kínozván őt,
a gyermeket, mint a kor az elmét.

Zárkák, kazamaták rengetegén
folyt, torlódott a rendszer búzeként,
álmot, eszméletet, mindent fölél,
s csak a bírhatatlan tombolt helyén.

És most énbőlőlem tör föl, árad,
mint a gépszír s -olaj szaga egykor,
a rontott égre infúziókkal
kötve fekszem, lelkemig ütöten.

Hószín átfut, sár fennakad

Szövöm fényszálakból hálóm,
szitám kötöm fényhálóból,
rázom-rázom, meghintálom,
majd egyet ígyen suhintok,
amúgy másikat suhintok,
pörgetem és kocogtatom,
átnézek rajta, ott látok
porzó aranyfüstöt, jármot:
kéklő ezüsfogaton jár,
aki megidézhetetlen.

Mártom fejembe, s áthúzom
aranszitám koponyámon.
Minden testem átszűrődik,
látható s a láthatatlan.
Átszűröm rajt' velóm, csontom,
át a sejtek sokaságát,
tüdőm, májam, minden szervem:
hószín átfut, sár fennakad.
Hányszor születik a Bárány!
Elég a Rossz gonosz lánggal.

Orsóról pergett (1977)

DOBOZI ESZTER (1956) költő, író, kritikus. A Kecskeméti Művészetoktatási Intézmények igazgatója. Utóbbi kötete: *Kötés* (versek, 2013).